

викай: азъ искамъ още веднажъ да го посвѣтвамъ,
на послѣ —

Инокентий.

(Отива до прозореца и като вижда баба Спаса долѣ,
запитва я). Еремия върна ли се?

(Гласа на Баба Спаса). Чакай, ще видя.

(Гласа на Бистра). Ей го иди си; снуца се отъ
хълма.

Инокентий.

Кажете му да дойде при насъ.

Мълчание.

Тодоръ.

Отъ гдѣ се взе този маякъ! Твърдѣ добръ си
бѣхме съ стария. (Съ самоувѣренъ тонъ). Азъ всѣкога
съмъ гледалъ на младитѣ, като на размирници. И
ако помнишъ още, като си доде Еремия отъ учение
— казахъ ти: уменъ е, амъ несложенъ. (Неудобрител-
но клати глава). Ей гледамъ и братова си синъ и той...
Не ми се харесватъ младитѣ и туй то!

Инокентий.

Туй не е грѣхъ. Нека спорятъ, нека дирятъ
правдата. Я да имаме като Еремия повечко, повеч-
ко. (Замисля се) И баща му бѣше същия. Ако не бѣха
такива като него — и днесъ да е било Туреко.

Тодоръ.

Имаше хора, които също работиха тогава за
Народа — и пакъ останаха живи. Я да бѣше по-
здържанъ. Пъкъ той се постави на лице — и отиде
на въжето. За умрѣлитѣ лошо не бива да се казва,
ала: той все искаше да бѣде на лице... Ей сега
също виждамъ и въ Еремия.

Инокентий.

Народътъ отъ такива хора има нужда, Тодоре.